

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 313. Usque Ad Annum 361

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117778

§. 12. Legatio ad Imperatorem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66022)

cianus, Episcopus Collatinus, ait: Cbarissimi fratres! Concilium universale tam diu, quamdiu potuit, toleravit Ursacium, Valentem, Gajum, & Germinium, qui opinionum suarum varietate omnes Ecclesias turbarunt, & etiamnum hæreticorum argutias fidei argumentis commiscere audent, Concilium Nicænum obliterant, nobisque fidem alienam, quam recipere non licet, obtrudere volunt; jam a multo tempore hæretici sunt, & adhuc in errore perseverare scimus, hinc ad nostram Communionem non admisimus, & viva voce ipsos præsentem condemnavimus; ergo edicite, quid statuatis, ut omnes sententiam vestram suo suffragio confirment. Omnes Episcopi dixerunt: volumus, ut isti hæretici sint damnati, fides autem Catholica integra, & Ecclesia in pace permaneat.

§. XII.

Legatio ad Imperatorem.

His ita tam circa fidem, quam Personas definitis, Patres, soluto Concilio, ad sua reverti potuissent, nisi eos mandatum acta ad Imperatorem per Legatos mittendi retinuisset; ut igitur satisfacerent huic imperio, Episcopos decem ad Regiam delegarunt, ferentes epistolam, qua primum fatebantur, se Cæsaris mandato fuisse congregatos, tum vero sibi visum, anti-

Sæculum IV.
A. C. 359.

Sæculum IV. antiquam fidem servare, Prophetarum,
A. C. 359. Apostolorum, & ipsius Jesu Christi præ-
 dicatione acceptam, præcipue Concilii
 Nicæni Symbolum, a tot Sanctis Episco-
 pis editum, tam matura deliberatione,
 Imperatore Constantino præsentem, qui in
 hac fide baptizatus, eidemque immor-
 tuus esset. Sæpius deinde affirmant, ni-
 hil in fide innovandum, & sæpius Impe-
 ratorem rogant, & obtestantur, ne quid-
 quam vel addi, vel detrahi patiatur; non
 aliud superesse remedium, quo pax fir-
 metur, & divisio Ecclesiarum, præsertim
 Romanæ, tollatur. Querelas contra Ur-
 facium, & Valentem movent; hos, cum
 diu ante excommunicati fuissent, litteras
 factorum pœnitentiam testantes ad Con-
 cilium Mediolanense misisse: *nihilominus,*
inquiunt: formulam nobis proponere ausi
sunt, in qua Doctrina nova, & aliena con-
tinetur, tunc videntes, eam nemini proba-
ri, nostram congregationem ingressi sunt,
denuo novam fabricaturi. Tum Patres,
 quænam mandata suis Legatis dedissent,
 indicant; antiquas Definitiones tueren-
 tur, quæ in Concilio acta fuissent Impe-
 ratorem docerent, nomina, & manum
 Episcoporum exhiberent. Denique Im-
 peratorem rogant; Legatis suis benevo-
 las aures præbeat, seque ipsos ad suas Ec-
 clesias remittat, ne diutius Pastorum suo-
 rum præsentia priventur, & qui inter ipsos
 in

in Regione peregrina vel Senectutis in-
commodis, vel paupertate premebantur, Sæculum IV.
longiori tempore non vexarentur. A. C. 359.
Rogant quoque, ne imposterum Imperator
permitteret, Episcopos longis itineribus
fatigari, & a gregibus suis separari, sed
in pace cum Fidelibus suis pro Regni ejus
prosperitate preces ad Deum fundere
concederet.

Legatis hanc epistolam ferentibus, *Sev. Sulp.*
atque inter eos Restituto Carthaginensi,
nam juvenes selegerat Concilium, nec
satis prudentiæ, nec rei gerendæ capaci-
tas erat; e contra Ariani eodem tempore
Senes, rerum expertos, & versutos, Ursa-
cio, & Valente Ductoribus miserunt;
cumque & ipsi decem essent, universim
viginti numerabantur, qui se Concilii
Ariminensis Legatos dicebant. Catholi-
cis mandatum erat, nullatenus cum Aria-
nis communicare, nec ullum admittere
contractum, sed omnia ad Concilium de-
ferre; ideo verosimiliter, ut eorum in-
scitia suppleretur. Constantius jam non
amplius in Illyrico haberi potuit, qui ver-
sus Orientem processerat, belli Persici
causa. Ariani strenue confecto itinere *Soz. IV.*
primi ad aulam pervenientes, facile Im- *c. 19.*
peratoris animum suas in partes inflexe- *Theod. II.*
runt, cum formulam, a se Concilio obla- *c. 19.*
tam, prælegissent; hanc enim Sirmii se
præsente compositam, Arimini fuisse re-
jectam

Sæculum IV. A. C. 359. jectam gravius tulit. Igitur Arianis Constantius omnem honorem exhibuit, animumque benevolum, dum Catholicos contemptui habebat; Ministri aulici, cum Arianis conspirantes, Concilii epistolam, e manibus Catholicorum acceptam, Imperatori reddiderunt, ipsos Delegatos in conspectum venire non sunt passi, dicentes, Imperatorem Reipublicæ negotiis obrutum, sui copiam non facturum. Ita aulam sequi coacti, longa mora fatigabantur.

Tandem Imperator ad Concilium frigidè rescripsit, excusans, quod viginti Episcopos ad se missos necdum audire vacasset, ob expeditionem, quam moliretur in Barbaros; nam utriusque partis Delegatos confundit. *Scitis, inquit: illi mentem liberam esse debere, cui causa Religionis tractanda est, jussimus ergo, ut reditum nostrum Andrinopoli expectent. Interim & vos non gravemini, ipsorum, & nostram responsionem expectare, ut causam Ecclesiæ ad optatum finem perdu-*

cere valeatis. Patres Concilii Ariminensis ad hanc epistolam responderunt; sanctè affirmantes, nunquam se latum unquam ab illa fide, quam Majores eorum tenuissent, discessuros, & rogantes, ut ad suas Ecclesias, antequam viæ hieme rigerent, redire liceret. In hoc forte otio de privilegiis Ecclesiæ agentes, ab

Impe-

Imperatore petere statuerunt, ut Eccle-
 siarum fundi omnibus oneribus publi-
 cis liberarentur; hoc vero Impera-
 tor denegavit, sed tantum Ecclesiarum
 exemptionem a tributis extraordinariis
 salvam esse voluit. Quod autem perti-
 net ad Clericos mercatores, & qui agros
 proprios possiderent, onera etiam extra-
 ordinaria pendere jussit, sicut apparet ex
 epistola, data anno sequenti 360. 30. Ju-
 nii ad Taurum Prætorii Præfectum, illum
 ipsum, qui Concilio adfuerat. At anno
 361. cum esset Antiochiæ, legem priori
 contrariam edidit, omnibusque Clericis
 exemptionem a tributis extraordinariis
 secundo concessit.

§. XIII.

Conventus Niceus.

Inter hæc Delegati, qui erant Andri-
 poli, in modicum oppidum illius vici-
 niæ, quod tunc Nicam, aut Nicæam, ve-
 teres autem Ustodizo dixerant, inviti de-
 ducuntur, ubi Arianorum perfidia evi-
 cit, ut simpliciores, astu decepti, doctio-
 res metu incusso, fidei formulæ subscri-
 berent, quæ posteriori Sirmiensi similis
 erat, in Concilio Ariminensi rejectæ;
 imo hæc ultima Sirmiensi deterior erat,
 quod diceretur, Filium similem esse Pa-
 tri secundum Scripturas, non addendo,
 per

Sæculum IV.
A. C. 359.*Cod. Theod.
de Episc. &
ibi Gothof.*L. 16. *ibid.**Theod. II.
c. 21. Ath.
ad Afric.
p. 934. ap.
Theod. ib.*